

Lőrincz György

Keresek 100 000 magyart...

Megmondom őszintén – mert nem tartottam és nem tartom illetékesnek magam –, sokáig vártam, hogy megszólaljanak a népszámlálás kapcsán az úgymond „illetékesek”! A magyar egyházak, a civil szervezetek, népesedési kutatók, a magyar újságok, újságírók, bárki. A politikai szervezeteink vezetői! Ha másért nem, csak hogy elsirassuk magunkat! Nem csendben, hangosan! Hangosan, sírva, zokogva. Ahogy Dsida tette a Psalmus Hungaricusban! Mert 200.000 mégiscsak nagy szám! Nagyon-nagy!

Még azután is vártam néhány napot, miután a napokban megjelent bukaresti román lapok megkérdőjelezték a saját népszámlálási adataik hitelességét, és vélt vagy valós igazuk igazolásául embereket szólaltattak meg, egész tömbházak lakóit, akiket nem kerestek meg a számlálóbiztosok! Aztán elemezték azt is, mi lesz a következménye annak, hogy „hiányzik” a népszámlálási adatokból 1.000. 000 román állampolgár. No, nézz oda – mondtam magamnak, ha már ők is kételkednek a saját népszámlálásuk adataiban, akkor én, a Küküllő-parti magyar miért ne kételkedhetnék? Miért? És vártam! Vártam, hogy megszólaljanak a népesedési kutatóink, s elmondják, ha mást nem is, hogy egzisztenciális okai vannak ennek a hatalmas csökkenésnek! A magyarság a városlakók legszegényebb rétege, a vegyes házasságban élők nem vállalják a magyarságukat! Vagy adatokkal igazolják, hogy valóban elment 300.000 magyar! Annál is inkább, mert ha a vénüléssel bölcsebb nem is lettem, de ott motoszkált s motoszkál bennem már a változások óta, hogy amikor jelentették a Kárpátok Géniusának, hogy Marosvásárhelyen a románság létszáma meghaladta a magyar lakosságét, a központi bizottság ülésén pezsgőt bontatott a hír öröme. Pedig el tudom képzelni azt is, hogy s miként igyekezett a maros megyei párttitkár, hogy Ceausescu elvtársnak megszerezze ezt az örömet. Ahogy ismertem a párttitkárokat, lásd – opriti recoltarea ati depasit hotarele tarii –, el tudtam képzelni, hogy még egy kicsi csalás is belefért ebbe a jelentésbe. És megmondom őszintén már most az elején azt is, hogy népesedési kutatás ide vagy oda, hogyha népszámlásról van szó, én mindig ebből a jelentésből indulok ki. Ebből az örömből. Ceausescu elvtárs végtelen örömeből!

De ne kanyarodjam el a témától. Térjünk csak vissza a bukaresti lapok feltételezéséhez.

Nos, csemegéztem a számokon, s a felsorolt gondokon, hogy mi következik ebből, amíg egyszerűen csak, minden előzmény nélkül rá nem döbbszem! Te jó Isten – mondtam magamnak - hogyha valóban hiányzik egymillió román állampolgár, ahogy az újságok írják, abból akárhogy is számolom, szerény véleményem szerint

100 000 mi vagyunk! Mi! Vagyis a szép magyar fajunk! Mert azért annyit csak engedjenek meg nekem a népesedési kutatóink is, hogy feltételezzem, hogy a román hatalom sohase azon jeleskedett a népszámlálások során, hogy felkutassa az utolsó magyart is! Nem! Nem és nem! Pontosabban – és valószínű nem tévedek sokat –, mindig is csak azt szerette volna! Felkutatni az utolsó magyart. Az utolsó! Csakis az utolsó! Ha másért nem, azért, hogy a nemzetközi közvélemény előtt igazolja, hogy nem asszimilálódott a magyarság. Él, létezik! Egyedül, magányosan, de a magyar magányos, és egyedül volt mindig! És persze igazolni azt is, hogy itt senki sem akarja és senki sem akarta asszimilálni soha a magyar kisebbséget! Nem és nem. Ha asszimilálódtak, önmaguktól tették, mert a magyar, amilyen „moslékzabáló”, hajlamos az önfeladásra. Ezer éven át, amióta kijött Ázsiából, s zabálta – egyesek szerint a moslékot, mások szerint a nyereg alatt puhított húst –, mást se tett, csak önfeladta magát. Elment Ausburgig is ezért! De ha itthon volt is, próbálkozott! Hol Mohácsnál, hol Nándorfehérvárnál, hol Mohinál! Bárhol! Most pedig számoljunk egy kicsit. A harmincnégyezres Székelyudvarhelynek van 6 líceuma. Ezzel szemben Kolozsváron van egyetlen magyar iskolánk, Temesváron az egykor harmincötvezres magyarságnak szintén egy líceuma. Ahogy Brassónak is! Csak azért, hogy ne adják fel maguk! Pedig gondolkozzunk el, a temesvári vagy brassói magyarság, amelyről már-már lélekben szinte le is mondtunk, az ottani magyarok nehéz, kemény küzdelme ellenére, annyi, mint 10 – jól olvassák kedves olvasóim –, 10 darab 3000 vagy 3500 lélekszámú magyar falu. Mint a gyergyói medence! Vagy Felcsík! És sorolhatnám. És ahogy a román újságok, újságírók el kezdtek számolni, én is elkezdtem azon gondolkodni, hogy mi lesz ennek a következménye. Mert az sem lehet – gondoltam magamban, hogy a következő népszámláláskor megint eltűnik, csak úgy ukmukfuk újabb százezer magyar, s aztán oda jutunk egy pár év múlva, miközben nyessük a fenyőfát itt Ábelként a Hargita fenyveseiben, a statisztikákban nem lesz egy magyar se. Nem. Mert miért is lenne, ha nem hiányzik senkinek? Hogyha a népességkutatóink vagy előre, vagy utólag igazolják ezt! Mintha valóban el lehetett volna fogadni 1930-tól a román népesedési adatokat! Pedig, mit ad az Isten, kiderült, hogy még az Európai Unióban is, ha nem is singgel, darabszámra mérik az embert. Annak a függvényében kapnak támogatást, uniós parlamenti helyeket, döntési jogot és sorolhatnám. Arról már nem is beszélek, hogy egy jó pár helységben itt is, talán éppen a hiányzó 100 000 magyarnak köszönhetően kerül húsz százalék alá a magyarság létszáma! Az, pedig tudjuk, mit jelent. És azért az mégsem megy, kedves olvasóim, hogy itt is eltűnik 100 000 magyar, s szlovákiában is, s úgy teszünk, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne? Még akkor is, hogyha emlékezhetünk, a Római Klub tagjai valószínű velünk akarták egyensúlyozni a Kína népszaporulatát, a hetvenes években, hét millióban határozták meg a magyarság elfogadható létszámát!

Persze, egyes politikusainkat se hagyjuk ki, akik jó szándékkal ugyan, de mind-egyre azt hangsúlyozzák – talán valamilyen román hatalmat bíráló céllal –, hogy a rendszerváltozás óta elment 300 000 magyar!

Valóban kell ez? Kell? Statisztikai adatok híján szinte egy évtizede ilyent állítani? Persze, meg kell kongatni a harangjainkat, s nemcsak azért mert „minden magyar felelős minden magyarért”, de azért is, hogy tudatosítsuk, hogy mi hozzuk az utódainkat kisebbségbe! Mintha átok lenne rajtunk, nem gondolkozunk el, milyen sors vár – főleg faluhelyen – az utódaink, utódaira. Igen! Én azok közül való vagyok, akik nem a gendert tartják a magyarság legfontosabb kérdése egyikének, hanem igenis azt hangsúlyozzák, amit – Isten nyugtassa – Fekete Gyula **Az éljünk magunknak** című vészharangot kongató könyvében! S amelynek lásd, mára minden sora betelt.

Egy orvos barátom mondta, úgy beszélünk, nap mint nap, mintha öngyilkosságra készülnénk. Sose az örömet, csak a bánatot hangsúlyozzuk! És – folytatta –, hogyha egy betegnek mindig csak azt hangsúlyozzák, hogy milyen súlyos az állapota, mennyire reménytelen a helyzete, még ha egészséges lenne, akkor is, elveszítené a remény utolsó morzsáit is!

Persze – én is állítom – tenni kell valamit! Mozgalmat hirdetni, az iskolákon, egyházakon, a politikai szervezeteinken keresztül, hogy kiket nem írtak össze, s miért? Hol kinél nem írták be a nemzetiségi adatokat! Hol írták be csak ceruzával! Adatokat keresni, s az újabb népszámlálások előtt hangsúlyozni, miként, s hogyan kell eljárni, ellenőrizni, hogy azt írtak-e, írják-e be, amit diktálunk. Mert ezt sem tettük meg! Mintha nem vettük, senki nem vette volna komolyan ezt a népszámlálást! Sem utólag, sem előtte! Igen, tenni valamit! Bármit! És nem az önfeladásba menekülni!